

самыйтъ роднина и приятель що имахмы въ прѣстолный градъ. Той всякога му даваше надѣждж че невинността ни, рано или късно, ще ся открие и ще излѣзе на явѣ и, че ный пакъ съ честь ще можемъ да ся върнемъ въ отечеството си; но скърбъ и постоянна тѣга бѣхж изсушили сърцето на тейка ми, силытъ му исчезвахж и очитѣ му ся покрывахж съ гжстж тъмниж, — той веднѣжъ мя благослови и ми каза: Богъ и вуйчо ти не ще тя оставять неоправданъ, сыне мой; той безъ ужаясь чувствуваше смъртыж и умрѣ въ монтѣ обятня.

Не шж да ти казвамъ за жылбытъ на горкыйтъ сиракъ, за нѣколко мѣсецы очитѣ ми непрѣстанжжж отъ плачь; — азъ извѣстнихъ вуйка си за моижж злочестинж, който въ отговоръ ми изявяваше душевнжжж си скърбъ за умирающето на невинныйтъ страдалецъ, който умрѣ въ иноплемениж странж и ся погребе въ чуждъ земјж! Вуйка ми мя призоваваше да дойдж въ Българийж. «Шестнадесеть часа далечъ отъ Търново, пишаше ми той, въ гжстѣ и непроходимытъ горы на Старж Планинж, азъ съмъ ти приготвилъ прибѣжище, никому не извѣстно освѣнь мени и на върнытъ ми слугы, които сж мя придружавали въ походытъ ми за ловъ; тамо можешъ да живѣешъ въ съвършеннж безопасность, додѣ ся открие невинността на покойный ти баща, и ся освободишь и ты, за което дѣйствувамъ и ся надѣжж скоро да ся сполучи. — Человѣкытъ който ще ти вржчи писмото, пишаше ми най-послѣ, ще тя заведе на това мѣсто.»

За пръвъ пжтъ азъ друго и не чинахъ, благодарихъ на мотѣ странноприемцы, жителитѣ на отвѣждъ дунавскытъ черноморскы градове, простихъ ся съ зеленытъ гробъ на тейка си, като обливахъ съ сълзытъ си и цѣлувахъ всяко цвѣтище, всякъ трѣвицж що бѣ израсла по него, прибрахъ останжлитѣ върны слугы тейковы ми и ся върнжхъ съ тѣхъ въ Българскытъ прѣдѣлы: дѣто, като стжнихъ, цѣлувахъ съ благоговѣние земјжж на бащытъ ни. — Проводенныйтъ отъ вуйка ми мя доведе на това мѣсто, дѣто си сега ты съ мене, любезна Невѣнко.

Тукъ намѣрихъ старъ единъ пушнякъ, благоговѣйнъ старецъ, който мя прие най-добрѣ, и, който слѣдъ първытъ ни разговоры за тейка, когото той познавалъ, съобща ми още по-печалното за мене извѣстие че вуйка ми, неговытъ духовень сынъ и покровитель мой, Мирчо Воевода ся прѣставилъ вече. . . . Ный двама плакахмы за него и за тейка и най-послѣ бѣловламый старецъ прѣзь сълзы прибави: Той ся прѣстави, сыне мой,